

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ήυκεκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δρχ. 2500, εξάμηνη δρχ. 1000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλιας, Αιγύπτου Λίρες 2. Άμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολάρια 2.
Ἐξαμηνι ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποστοφίτος: Ἀπὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δδός Γ' Σεπτεμβρίου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1945
Ἐξαιρετικῶς, ἐπειδὴ ἀρχίζει τὸν Μάϊον, θὰ περιλάβῃ φυλλάδια, δωδεκασελίδα ἢ δεκαεπίδα, ὀκτώ μόνον μηνῶν.
Παλαιοὶ Τόμοι, ἄριστοι, τιμῶνται ἀπὸ δρχ. 2500 ἑκαστος καὶ ἄνω.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτῶ πρόνομιαν συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἑαυτὸν τὸ ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 200

Περίοδος Γ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 21 καὶ 23 Ἰουλίου 1945

Ἔτος 67ον — Ἀριθ. 12—13

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενον)

— Θὰ μὲ κοροϊδεύεις φαίνεται, ἀπάντησε ὁ Μάτχαμ. Ἀὐτοὶ ποὺ πᾶς νὰ βοηθήσῃς, εἶναι κεῖνοι ποὺ μὲ κυνηγᾶνε, καὶ θέλουνε νὰ μὲ καταστρέψουν.

Ὁ Ντίκ ἔβυσε τὸ κεφάλι του.

— Ἀλλῶς δὲ γίνεται, Τζάκ, εἶπε. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος. Μὰ τί θέλεις νὰ κάνω; Ἐσὺ δὲν κινδυνεύεις καὶ πολὺ. Ἐνῶ τοὺς ἀλλοὺς τοὺς περιμένει ὁ θάνατος! Ὁ θάνατος! πρόσθεσε. Γιὰ σκέψου το! Μὰ τί κακὸ σ' ἔχει πιάσει καὶ μὲ κρατᾶς δῶ πέρα; Δός μου τὸ βέλος! Ἄγίς μου Γιώργη! Ἄς τοὺς προφτάσω, νὰ μὴν πεθάνουνε ὅλοι!

— Ρίχαρτ Σέλτον, εἶπε ὁ Μάτχαμ, κοιτάζοντάς τον θαρρετὰ κατὰ πρόσωπο. Θὰ πᾶς λοιπὸν μὲ τὸ μῆρος τοῦ Σέρ Ντάνιελ; Δὲν ἔχεις αὐτιά; Δὲν ἀκουσες αὐτὸν τὸν Ἕλλη; τί ἔλεγε; Ἡ δὲν ἔχεις καρδιά, γιὰ νὰ λυπηθῆς τὸ ἴδιον σου τὸ αἷμα, τὸν πατέρα σου, ποὺ τὸν σκοτώσανε; «Χάρρυ Σέλτον» εἶπε ὁ Ἕλλη. Κι' αὐτὸς ὁ Χάρρυ Σέλτον ἦταν πατέρας σου, τὸ ξέρεις πολὺ καλά.

— Τί; φώναξε ὁ Ντίκ πάλι. Θέλεις νὰ πιστέψω αὐτὰ ποὺ λέγανε οἱ κλέφτες;

— Ὅχι! μὰ τὴν ξανακούσει αὐτὸ κι' ἄλλη φορά, ἀπάντησε ὁ Μάτχαμ. Ὅλοι λένε πὼς ὁ Σέρ Ντάνιελ τὸν σκότωσε, καὶ παίρνουνε ὄρκο γι' αὐτό. Μέσα στὸ ἴδιον του τὸ σπίτι χύθημε τὸ ἀθῶο αἷμα του. Κι' ὁ οὐρανὸς ἀκόμα ζητάει ἐκδίκηση, κι' ἐσὺ — ὁ γιὸς του, — πᾶς νὰ βοηθήσῃς καὶ νὰ προστατέψῃς τοὺς δολοφόνους;

— Τζάκ, εἶπε ὁ Ντίκ. Δὲν ξέρω. Μπορεῖ νάναί κι' ἔτσι. Ποιὸς ξέρει; Ὅμως γιὰ κοίττα. Ὁ ἄνθρωπος αὐ-

τὸς μ' ἀνάθεψε σὸν παιδί του. Κι' ὄσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους του, ἔχω κυνηγήσει κι' ἔχω παίξει μαζί τους. Καὶ νὰ τοὺς ἀφίσω τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου; Ἄν τῶκανα, θάταν ἀτιμία. Μὴ μοῦ τὸ ζητᾶς αὐτό, Τζάκ. Δὲ θὰ μὲ ἤθελες ἔτσι ἐξευτελισμένο!

— Μὰ ὁ πατέρας σου, Ντίκ; εἶπε ὁ Μάτχαμ λιγάκι κλονισμένος. Κι' ὁ ὄρκος ποὺ μοῦδωσες; Πῆρες τοὺς ἄγιους γιὰ μάρτυρες.

— Ὁ πατέρας μου; φώναξε ὁ Σέλτον. Θὰ μᾶφινη νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ λέω. Ἄν τὸν σκοτώσω ὁ Σέρ Ντάνιελ, θὰ τὸν σκοτώσω κι' ἐγώ, σὸν ἐρθῆ ἡ ὥρα, μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ

χέρι. Ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμή οὔτε ὁ πατέρας μου οὔτε ἡ θέλησή του κινδυνεύουνε. Ὅσο γιὰ τὸν ὄρκο μου, καλέ μου Τζάκ, θὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπ' αὐτὸν ἀμέσως τώρα. Θὰ τὸ κάνω γιὰ τὴ ζωὴ τῶνων ἀνθρώπων ποὺ δὲ μᾶς κάνανε κανένα κακὸ, καὶ γιὰ τὴν τιμὴ τὴ δικιά μου.

— Ἐγὼ Ντίκ; ποτέ! ἀπάντησε ὁ Μάτχαμ. Ἄν μ' ἀφίσῃς θάσαι ἕνας ἐπίορκος, καὶ θὰ τὸ λέω πάντα.

— Μοῦ ἀναφες τὸ αἷμα! εἶπε ὁ Ντίκ. Δός μου τὸ βέλος. Δός μου το!

— Δὲ στοὶ δίνω!

— Θὰ σὲ κάνω νὰ μοῦ τὸ δώσῃς μὲ τὸ ζόρι.

Στεκόνταγε κοιτάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια, ἔτοιμοι ν' ἀρπαχτοῦνε. Ὁ Ντίκ ἔκανε ἕνα πῆδημα. Ὁ Μάτχαμ ἄρχισε νὰ τρέχει, μὰ μὲ δυὸ πηδήματα ὁ Ντίκ τὸν

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σύγχρονο ἀγγλικὸν παιδευαγωγικὸν εἶναι ὡρα μαθήματος Γεωγραφίας

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΨΙΨΙΝΑΣ

Είναι βράδυ του χειμώνα. Κάνει τσουχτερό κρύο και πέφτει βροχή δυνατή. Έξω σχεδόν κανένας. Μόνο κάπου κάπου μερικοί διαβήτες περπατούν βιαστικά. Η Ψιψίνα κι' ο Μιμίκος είναι απ' αυτούς. Άλλά, μ' όλο που έχουν από τέσσερα πόδια, δεν προχωρούν και πολύ γρήγορα. Η Ψιψίνα θα μπορούσε να περπατήσει πολύ γρηγορότερα, αλλά τό παιδάκι της, ο Μιμίκος, ένα τόσο δά γατάκι, δε θα τὰ κατάφευγε να την ακολουθήσει.

Πάνε όπως μπορούν, στην τύχη. Η Ψιψίνα μουρμουρίζει κάθε τόσο, θυμωμένη. Τ' αφεντικά της φύγανε και την αφήσαν μοναχή, με τό μωρό της τό γατάκι. Μάλιστα! Κι' αν ήταν μονάχα για διακοπές, πάει καλά. Μά τώρα κοντεύουν Χριστούγεννα, φαίνεται πως θα μετακόμισαν για πάντα. Ένα πελώριο αυτοκίνητο ήρθε και κουβάλησε τὰ έπιπλα, κι' ύστερα ένα ταξί, για να πάρει την οικογένεια. Όταν ή Ψιψίνα είδε να κατεβαίνουν τ' αφεντικά της, μεγάλη άγωνία της έσφιξε την καρδιά. Έκλαψε, νιαούρισε, παρακάλεσε την κυρία της να πάρουνε μαζί τους και τό παιδάκι της, τό Μιμικό. Μά δε βαρύνεται! Άνέβηκαν γρήγορα γρήγορα στο ταξί κι' αυτό ξεκίνησε άμέσως.

Τώρα ή Ψιψίνα κι' ο Μιμίκος είναι μόνοι στον κόσμο...

Ο θυρωρός τούς έδιωξε απ' τό άδειο σπίτι και τώρα γυρίζουν όλομόναχοι στους δρόμους και δε βρίσκουν μέρος να κρυφτούν. Δυο φορές δοκίμασαν να χωθούν κάπου, μά και τις δυο τούς έδιωξαν με άπονιά.

Ά, τί κακός πούναι ο κόσμος... Περπατώντας όλοένα, ή Ψιψίνα φιλοσοφούσε πάνω στον έγωισμό των ανθρώπων.

— Νιάου, νιάου, ές πλαγιάσου με δώ, μαννούλα. Δέ μπορώ πιά να περπατώ.

— Νιάου, νιάου, κουράγιο άκόμα λίγο, μικρούλι μου. Θα βρούμε κάπου να χωθούμε.

Ο Μιμίκος κλαίει, πεινάει και κρυώνει. Άν είναι γραφτό του να πεθάνει έτσι, τουλάχιστο ές πεθάνει τό γρηγορότερο, να μη βασανίζεται άλλο... Η Ψιψίνα πολεμά να τού δώσει λίγο θάρ-

ρος. Άς κάνει ύπομονή, κάτι θα βρεθεί.

Έκεί δεξιά, βλέπει ένα συμπαθητικό σπιτάκι, με κήπο γύρω γύρω, με σιγανό φως στο παράθυρο. Έδώ θα μπούν. Έυτυχώς, τὰ κάγκελα είναι άραιά, και χώρεσαν να περάσουν μέσα. Κρυφά κρυφά, πλησιάζουν μια μικρή πορτούλα, που φαίνεται νάναι της κουζίνας. Η Ψιψίνα δεν τολμά να νιαουρίσει, ξύνει μονάχα δειλά δειλά την πόρ-

«Ο Μιμίκος πεινάει και κρυώνει...»

τα. Μάννα και παιδί, περιμένουν με καρδιοχτύπι... Κάποιος άνοίγει. Είναι μια γριά μαγειρίσα, φαίνεται κακιά.

— Δρόμο γρήγορα από δώ, άδειάστε μου τή γωνιά! φωνάζει κουνώντας ένα σκουπόξυλο.

Η κακομοίρα ή Ψιψίνα, κατατρομαγμένη, παίρνει τό παιδάκι της στα δόντια και φεύγει πάλι μέσα στη βροχή. Ο Μιμίκος κλαίει, κλαίει πολύ. Τί θλιβερό, νάσαι μό-

«Η Ψιψίνα φεύγει σιγά σιγά...»

νος μέσ' στη νύχτα, να βρέχεσαι, να κρυώνεις, να πεινάς.

Τώρα δά όμως ή καρδιά της ξαφνικά χτυπά από χαρά. Η ξάπορτα ένός σπιτιού φαίνεται μισανοιχτή. Άήτη είναι ή στερονή έλπίδα. Έμπρός. Και τρυπώνουν κι' οι δυο μέσα...

Ά, τί θραϊτό χάλι, τί ζεστασιά. Για να μη προσφάσουν να τούς διώξουν, σκαρφαλώνουν άμέσως σε μια σκάλα. Τώρα, τί άλλο να κάμουν; Τί χαρά! Ένα δωμάτιο είναι μισανοιχτό. Κρυφά-κρυφά, κοιτάζουν εκεί μέσα. Είναι μια καμαρούλα μικρού παιδιού. Ένα μικρό χαλάκι στο πάτωμα, θραϊρός έπιπλάκια, και στη γωνιά, ένα μικρό τζάκι με σιγανή φωτιά. Τά φτωχά τὰ γατιά κοιτάζουν με θαυμασμό τ' όμορφο ζεστό δωμάτιο. Άχ, να μπορούσαν να μείνουν εκεί μέσα, να ζεσταθούν, να ξεκουραστούν. Με τρεμούλα και με φόβο, μπαίνουν μέσα.

Πάνω στο χαλάκι, ένα κοριτσάκι κάθεται και παίζει με μια μεγάλη κούκλα. Είναι γυρισμένο από καί και δεν τούς βλέπει.

— Μιασάου, φωνάζει με φόβο ή Ψιψίνα.

Τό κοριτσάκι δεν άκούει.

— Μιασάου, μιασάου!

Τό κοριτσάκι τώρα γυρίζει, κοιτάζει ξαφνιασμένο τὰ δυο γατιά, κι' ύστερα παίρνει τό γατάκι στην άγκαλιά του.

— Ω, τί όμορφο γατάκι!

Η Ψιψίνα είναι όλη λαχτάρα. Τό ξένο κοριτσάκι χαιδεύει τώρα τό παιδάκι της, τό Μιμικό. Την Ψιψίνα δεν την κοιτάζει, μά φαίνεται πως είναι άποφασισμένο να κρατήσει κοντά της τό μικρό γατάκι.

Για μια στιγμή ή Ψιψίνα distάζει, ύστερα παίρνει την άποφαση και φεύγει σιγά σιγά. Τό κοριτσάκι, ή μικρή Φαίδρα, φαίνεται πολύ καλό, δίχως άλλο θα περιποιηθή τό Μιμικό. Άφου, καθώς φαίνεται, δε θέλουν να την κρατήσουν κι' αυτή, ή φτωχή μαννούλα θα φύγη, να πρή να πεθάνη έξω, κάπου πάρα πέρα. Ο Μιμίκος θα είναι ευτυχισμένος, σιγά σιγά θα ξεχάση τή μαννούλα του, δε θα ύποφέρει πολύ από τό χωρισμό της. Με την καρδιά πονεμένη, ή Ψιψίνα φεύγει σιγά σιγά, άθόρυβα. Τώρα πιά δεν έχει παιδάκι. Της τό πήρε ή μικρή Φαίδρα. Πριν βγίη από την πόρτα, ή Ψιψίνα γυρίζει πίσω μια φορά άκόμα και κοιτάζει.

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

ΙΝΔΙΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΑ.

Ο Ψευτοποιητής

Μια μέρα, παρουσιάσθηκε στο παλάτι ένας άνθρωπος, ντυμένος όπως ντύνονται οι γραμματισμένοι Ίνδοί, κι' είπε πως είναι μεγάλος ποιητής και πως είχε γράψει ένα σπουδαίο ποίημα, ύμνο τού βασιλιά.

— Καλά, τού είπαν οι παλατιανοί, άφησε μας τό χειρόγραφο, να τό δώσουμε τού βασιλιά να τό διαβάση, και γύρισε ύστερα από τρεις ήμερες, να πάσης την άμοιβή σου, αν έννοείται θα σε κρίνω αξιο γι' άμοιβή.

— Όχι, είπε ο άνθρωπος, τό ποίημα θέλω να τό διαβάσω τού βασιλιά εγώ ο ίδιος. Με την άπαγγελία τή δική μου θα τού φανή άκόμα άραιότερο, και θα μου δώση πολύ περισσότερα φλουριά παρ' αν τό διάβαζε μόνος του, ή τού τό διάβαζε άσχημα ένας άλλος.

Μά οι παλατιανοί δεν άκούγαν: θα γινόταν όπως είπαν αυτοί. Ο άνθρωπος επέμενε, επώναζε, και, άκούγοντας τή φασαρία, ο βασιλιάς έστειλε τό Ράμα να ιδί τι συμβαίνει. Ο Ράμας ήρθε, ρώτησε, έμαθε, Άλλά ο βασιλιάς, την ήμέρα εκείνη, έτυχε στις καλές του, κι' όταν γύρισε ο Ράμας και τού είπε τό και τό, εκείνος πρόσταξε να τού φέρουν άμέσως τό «μεγάλο ποιητή».

Τόν δέχτηκε καθισμένος στο θρόνο του, και τού είπε ν' άπαγγείλη ο ίδιος τό ποίημά του. Έκείνος ξεδίπλωσε τό πελώριο χειρόγραφο του κι' άρχισε ν' άπαγγέλλει τό ποίημα. Άκουε ο βασιλιάς, κατεχαριστημένος, τους άφθονους έπαίνους που τού έκανε ο ποιητής—τού άρεσε πολύ ή

κολακεία—άκουε όμως κι' ο Ράμας, που στεκόταν πίσω από τό βασιλιά. Κι' ο Ράμας, που ήταν διαβασμένος όσο κανένας άλλος παλατιανός, κατάλαβε από τις πρώτες στροφές, πως τό ποίημα εκείνο ήταν όλο σχεδόν κλεμμένο από παλιούς Ινδούς ποιητές, και πως ο ψευτοποιητής δεν έκαμε άλλο παρ' ν' αντιγράψη και να συνταιριάση ξένους στίχους, γραμμένους γι' άλλους βασιλιάδες και γι' άλλους ήρωες.

Όστόσο ο βασιλιάς, που δεν ήταν σε θέση να καταλάβη την κλεψιά, ένθουσιάσθηκε. Και πρόσταξε να φιλοξενηθί στο παλάτι ο «μεγάλος ποιητής», ως την άλλη μέρα, που θα τον καλούσε πάλι ν' άπαγγείλη τό ποίημά του μπροστά σ' όλους τους παλατιανούς, και να λάβη από τό χέρι του την άμοιβή που τού αξίζει.

Στην τελετή αυτή, που έγινε τό άπόγευμα της άλλης ήμέρας, πήγε, φυσικά, κι' ο Ράμας, αλλά κρατώντας στην άγκαλιά του και μια έλεεινή καρκαίξα, στολισμένη με όμοια φτερά από παγώνι, από παπαγάλο κι' άλλα λαμπρόχρωμα πουλιά, που ο πονηρός γελωτοποιός της τα είχε κολήσει σ' όλο της σχεδόν τό σώμα. Κι' όταν τελείωσε ο ψευτοποιητής την άπαγγελία του, και χειροκρότησαν οι άγρόγαμοι παλατιανοί, και ο έπίσης άγρόγαμος βασιλιάς, κατακαλυμμένος, έτοιμαζόταν να προσφέρει τό δώρο του, ο Ράμας προχώρησε με θάρρος, σηκώνοντας ψηλά τό πουλί που κρατούσε.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε έκπληκτος ο βασιλιάς.

— Μια παλιοκαρκαίξα, αποκρίθηκε ο γελωτοποιός. Μή βλέπης όμως τὰ λαμπρά της φτερά. Αυτά της τὰ κόλλησα εγώ από διάφορα άλλα όμοια πουλιά, γιατί άλλοιότιμα, μαύρη κι' άσχημη καθώς είναι, δεν θάχε μούτρα να παρουσιάσθι σε τέτοια τελετή.

— Κι' ήταν ανάγκη να φέρης εδώ και την καρκαίξα σου; άπόρησε ο βασιλιάς.

— Ήταν, και μεγάλη, βασιλιά μου! αποκρίθηκε ο Ράμας, λοξοκοιτώντας τον ψευτοποιητή. Η καρκαίξα μου ήθελε και καλά να παρευρεθί στην τελετή. Γι' αυτό σκέφθηκα να τή στολίσω με ξένα φτερά.

Τό κοριτσάκι γυρίζει τώρα και βλέπει την καμμένη τή γατούλα, που τό κοιτάζει με τὰ όμορφα, λυπημένα της μάτια. Μέσα στην άγκαλιά του, ο Μιμίκος τώρα τινάζεται, θέλει να φύγη.

— Άσε με να πάω με τή μαννούλα μου. Μιάου, μιάου. Δεν τή βλέπεις, που πάει να φύγη;

Η μικρή Φαίδρα τρέχει, παίρνει την Ψιψίνα στην άγκαλιά της και τή φιλεί.

— Θέλεις να μείνης και σύ; Θα σάς κρατήσω και τους δυο, αν μ' άφήσουν ή μαμά κι' ο μπαμπάς.

Η Ψιψίνα κλείνει τὰ μάτια από ευτυχία. Οι γονείς, που αγαπούν τή Φαίδρα, τό μοναχοπαίδι τους, δεν της χάλασαν τό χατήρι. Η Ψιψίνα κι' ο Μιμίκος κάθησαν κι' έφαγαν ένα σωρό όμοια πράματα. Τώρα θα καθήσουν να στεγνώσουν κοντά στη φωτιά.

— Άλήθεια, τί θα τραβήξατε, λέει ή μικρή Φαίδρα.

— Μιάου, μιάου, αν ήξερες...

— Μιάου, μιάου, αλλά δεν ξερεis έσύ...

(Διασκευή από τό Γαλλικό)

ΣΤΑΜΑΤΟΥΛΑ Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ...

Μια μανίτσα έχασε τό μονάκριβό της πεδύτανε όμορφο σά λούλουδο και γλυκομίλητο σαν άγγελούδι. Έκλαιγε και δερνόταν όλημερίς, ή δόλια, χωρίς να μπορή να παρηγορηθί. Κι' ήρθε τή νύχτα στον ύπνο της τό νεκρό της παιδάκι με τό ίδιο πουκάμισο που τ'έχε σαδανωμένο, βαστώντας ένα κερύ στο χέρι. Την κοίταξε για λίγο θλιμμένα κι' έπειτα χάθηκε.

Τό πρωί, θυμήθηκε τένειρο ή μάνα κι' έλαφε περισσότερο από άλλες φορές. Κι' ήρθε πάλι τό πεθαμένο της τήν άλλη νύχτα στον ύπνο της. Κι' ήτανε τό πουκάμισό του μουσκεμένο. Την κοίταξε πάλι με παράπονο και της είπε:

— Πάψε πιά να κλαίς, μαννούλα. γιατί τὰ δάκρυά σου μουσκεύουνε τό ρούχο μου και δεν μπορώ να ήσυχάσω στο νεκρικό μου κρεβάτι. Άσε να κοιμάμαι ήσυχα, μητερούλα, και παρηγορήσου.

Άπό τότε έπαψε πιά να κλαίη ή δύστυχη, κι' ο Θεός άνάπαψε τον καύμό της.

(Γρίπη) ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΥ

"Αλλωστε, το ίδιο έκαμα κι' ο κύριος από δω. Το ποίημά του δεν είναι δικό του. Το έχει κλέψει από άλλους, αληθινά μεγάλους ποιητές, που συνταίριασε στίχους τους, για να κλέψη και την αμοιβή του.

Ο ψευτοποιητής είχε κερδίσει. Ο βασιλιάς αγριοκοίταξε το Ράμα και τον ρώτησε:

—Και μπορείς να το αποδείξεις αυτό;

—Μάλιστα! αποκρίθηκε ο Ράμας. Έχω φέρει μαζί μου και τα βιβλία των ποιητών μας που τους έχει κατακλέψει. Άς ξαναδιαβάσει πάλι το ποίημά του, κι' έναν-έναν στίχο που θα λέει, εγώ θα του δείχνω σε ποιό βιβλίο βρίσκεται. Έμπρός!

Αλλά ως να τα πή αυτά ο Ράμας, ο ψευτοποιητής είχε τυλίξει το χειρόγραφο του και, περνώντας βιαστικά ανάμεσα από τους σαστισμένους παλατιανούς, είχε βγει κίβλα από τη σάλλα κι' από το παλάτι.

Έ, άμα είδε αυτή τη φευγάλα, ο βασιλιάς κείσθηκε πώς ο Ράμας είχε δίκιο. Και το σακκούλακι με τα φλουριά που ετοιμαζόταν να δώσει στον ψευτοποιητή, το έδωσε στο γελωτοποιο του.

(Το τέλος στο προσεχές)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΤΑΝ ΠΡΩΤΟΓΙΝΑ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Είχα κλείσει πιά τα δέκα έφτά χρόνια, όταν, με τους άγιους ένθουσιασμούς που δίνει ή άγνοια της ζωής, με την πίστη την ακλόνητη στην Ιερότητα του Έργου του δασκάλου, και έφοδιασμένος με μιá μετάφραση της Άγωγής του Σπένσερ, με το Περί παιδων άγωγής του Πλουτάρχου, και με τον Πεσταλότη του Συλλόγου των Ωφελίμων Βιβλίων, ξεκίνησα από το χωριό μου, σαν τελείωσα το Γυμνάσιο, να πάω σ' ένα από τα βορειότερα χωριά της Ηλείου, όπου είχα διοριστή δάσκαλος κ' με βαθμόν και άποδοχάς πρωτοβαθμίου ύποδιδασκάλου.

Αιλιή ήταν η συγκίνησή μου: Έβγαινα πιά στην Κοινωνία. Άσχετά είχαν ξεδέψει για μένα οι γονείς μου στα Γιάννινα, για να με μορφώσουν στη Ζωσιμαία Σχολή. Τώρα θα τους αντακέδιδα τα τροφεία. Δεύτερη πηγή της συγκίνησής μου ήταν ή σκέψη, πώς θα μόρφωνα κι' εγώ έλλα παιδιά. Ποσα πράγματα θα διδάσκα! Κάθε μέρα και κάτι καινούργιο. Κι' εκείνοι οι μικροί πιτσιρικά, που πρώτη φορά θα έρχονταν στο σχολείο, τί γλύνη θα μου δίνανε!

Και δεν είχα πίστη μονάχα στην Ιερότητα του Έργου, πίστη ανεξάντλητη είχα και στην άξιωσή μου. Είχα διαβάσει εγώ και το Σπένσερ και τον Πλουτάρχο και τον Πεσταλότη! Και τα τρία βιβλία τα είχα άποστηθίσει! Ω, την άγια απλότητα των νεανικών χρόνων...

Ο Δημήτρης, ο άγωγιάτης ο καλόκαρδος από το χωριό μου, είχε αναλάβει να με πάη με το άλογό του στο χωριό, που έπρόκειτο να

το ... καταγγάσω με τη σοφία μου. Δυό μέρες θα κάναμε, ώπου να φτάσουμε. Κι' αυτές σταθήκανε δυό μέρες γεμάτες τιμές για μένα και καρά.

—Γιά πού ώρα καλή; μ'ας ρωτούσανε στο δρόμο.

—Το δάσκαλο πάω στη Σ', άπαντούσε ο Δημήτρης, δείχνοντας έμένα, που προπορευόμουν καβάλλα σ' άλογό του κι' άκουγα με κρυφό καρμάρι την προσωνυμία «δάσκαλος».

Όταν ήθελα να σταθώμε πωθενά ή να πάρουμε τον δειξί ή τον άριστερό το δρόμο, «σταμάτα, δάσκαλε», μου φώναζε ή «δειξιά, δάσκαλε» ή «άριστερά, δάσκαλε». Έκει στη διήμερη πορεία προς το τέμενος των Μουσών, που πήγαινα Ιεροφάντης τους στο χωριό του διορισμού μου, πήρα την προσωνυμία του δάσκαλου, που τόσα χρόνια τώρα την έχω στον τόπο μου και θα την έχω ως τη στερνή μου μέρα.

Βράδυ ήταν, όταν πλησιάσαμε στο τέμα της διήμερης πορείας. Πάνω σ' ένα περύνηλο λόφο άγναντέψαμε χτισμένο το χωριό. Γλυκός ο ήχος της καρπάνας κυλάει από κεί ψηλά και τον λογαριάσεις για πρόσχαρο χαιρετισμό, για χαρούμενο καλωσόρισμα. Μα μου θύμισε προσέτι πώς ήτανε Σαββατόβραδο τώρα, κι' άγριο Κυριακή. Πού να μου βάζε ο νους τις πίκρες που θα δοκίμαζα την αυριανή Κυριακή... Παίρνομε πιά τον άνήφορο. Κάτω ο Άφως ήχηρά κυλάει τα νερά του. Τετράπηλες οι κορφές των Πίνδου λούζονται στο φώς των τελευταίων αναλαμπών του ήλιου, που έχει βασιλέψει πιά. Τα σκοτεινά τα δάση

των μαυροπράσινων των πεύκων και των δρυών με το φθινοπωρινό χρυσαφί τους φύλλωμα, απλώνονται γύρω μας σαν ένα άπέραντο κι' επιβλητικό πέλαγος. Με τις ριπές του φθινοπωρινού άγέρα, πότε σιγομιλούνε και πότε στεναγμοί, λές και βγαίνουνε από τα βάθη τους τα σκοτεινιασμένα πιά και μυστηριακά. Είναι τρανή κι' επιβλητική εκεί άπάνω ή Πλάση, που της ήτανε γραφτό ύστερα από 23 χρόνια να άντηγήσει από τα βροντολαλήματα των τιμημένων όπλων μας στην κοσμοεξόκουστη μάχη της Πίνδου, που στέκει άμετακίνητα πλάι στη μάχη των Πλαταιών. Αυτά τότε δε μου τ'άβαζε ο νους κι' ούτε πώς θα μεθούσα κι' εγώ ύστερα από 23 χρόνια με τ' άθανάτο κρασί της Νίκης!

Στο μεσοχώρι, την πλατεία του χωριού, μ'ας περιμένανε—πώς είχανε μάθει το φθάσιμό μου;—όλοι οι κάτοικοι του χωριού κι' άναμεσα τους ο παπάς. Τρέχω και του φιλω το χέρι.

—Καλώς ώρισε, δάσκαλε, μου λέει και με φιλεί κι' αυτός στο μέτωπο.

Γνωρίζομαι με τον κ. Πρόεδρο, με τους κ. κ. Έφοροεπιτρόπους και γενικά μ' όλους τους κατοίκους του χωριού, που ή μότρα τους τους τ'άχε γραμμένο να πάω να τους φωτίσω τα παιδιά, δέκα έφτά χρόνων κι' εγώ παιδί. Τα παιδιά δεν τολμούν να πλησιάσουν το δάσκαλο, μα τον περιεργάζονται πίσω από τους φράχτες. Σε λίγο όμως ξεθαρρεύουν—γιατί τάχα;—και με τριγυρίζουν. Πολλά είναι μικρά, μα και τα ρωμαλέα, τα σφιχτοδεμένα χωριάτόπουλα, με τους πλατείς τους ώμους και τις χοντρές γροθιές, που λίγο διαφέρουμε στην ηλικία, αλλά με ξεπερνούνε στη γεροσύνη, και θάναι μαθητές μου, δεν είναι λίγα. Την ώρα εκείνη ήρθε στο νοῦ μου ο λόγος του κ. Επιθεωρητού, ο άνεξηγητος για μένα ίσαμε τότε, που μου είχε πεί, όταν πήγα να δοκιμαστώ: «Άν ήσουν πιδό μεγάλος, άν είχες και μουστάκια, θα ήτανε πιδό καλά».

Μά, πώς μπορούσα να ... μεγαλώσω;

Όταν την άλλη μέρα—Κυριακή είπαμε—έπηγα στην Έκκλησία, βρέθηκα, χωρίς να το καταλάβω, οδηγημένος από τον Επίτροπο, δυό πιδάμες πιδό ψηλά από το άλλο το εκκλησίασμα: Με είχε ένθρονίσει

ο άθεόφοβος στο στασιδι του δεξιού ψάλτη! Όλα τα βλέμματα καρφωθήκανε άπάνω μου άπαιτητικά—το καταλάβαινα αυτό πολύ καλά—κι' άνυπόμονα περιμένανε τόσα ζευγάρια αυτιά να συλλέξουν τους γλυκασμούς της ψαλτικής μου τέχνης. Ο δάσκαλος έπρεπε και να ψάλλη!

Τότε θυμήθηκα πώς όταν με είχε πάρει κάποτε ο μακαρίτης ο παππούς μου, ο παπάς, σ' ένα ξεχωλήσι να τον ξελετουργήσω, πολλές φορές με είχε αγριοκοιτάξει από το Ίερο Βήμα, ενώ εγώ έπίστεινα πώς έστελνα προς το θρόνο του Έψίστου τη γλυκύτερη μολπή. Θυμήθηκα ακόμα και τη σβερνιά που μου είχε δώσει, όταν βγήκαμε από την Έκκλησία, λέγοντας με άγανάκηση: «Γιά τραγούδι το πέρασες το ψάλσιμο, παλιόπαιδο;»

Από την ημέρα που μου χε πεί τα λόγια αυτά ο παππούς μου, συνοδευμένα με τη γερή σβερνιά, ως την κοίσιμη την ώρα που βρέθηκα ένθρονισμένος μεγαλοπρεπέστατα στο στασιδι του δεξιού του ψάλτη, δεν είχα κάνει καμιά πρόοδο στην ψαλτική, ώστε μην περιμένετε να σ'ας ξειστορησώ πώς έδρεφα διάφνες εκείνες τις ώρες της φοιτητής μου δοκιμασίας...

Η μελαγχολία μου ως το βράδυ στάθηκε κάτι που δε μπορώ να το παραστήσω. Έβλεπα πώς μου έσφηνε το έδαφος. Είχα πιά χαντάκωθή στην έκτίμηση των γονέων και κηδεμόνων των μαθητών μου. Μάντετα τώρα τι λίγο σεβασμό θα μου είχανε πιά και τα παιδιά.

Πόσο μάταιες άποδειχτήκανε οι παιδαγωγικές μου μελέτες! Δέ μάθαινα καλύτερα να ψάλλω; Και καλά ο Πλουτάρχος ήτανε ειδωλόλατρης και δε λέει τίποτε για ψαλτική; μα εκείνος ο βλοημένος ο Σπένσερ, που ήτανε Χριστιανός;.. Να μη γράψη ούτε μιá σειρά στην Άγωγή του;... Οάμπαινα τώρα στην Έκκλησία και θα τραντάζονταν οι θόλοι της, όταν θάλεγα τις καταβασίες, το Άξιον έστι, το Άγιοσ άγιος και τ' άλλα. Τι θριάμβος! Στερνή μου γνώση, να σ' είχα πρώτα.

Μά πρέπει να διορθωθή το κακό. Μές στην άφατη μελαγχολία μου, μιá φωτεινή έμπνευση φωτίσε το μυαλό μου και, καλπάζοντας ή φαντασία μου, δημιούργησε μιá εικόνα εξίσια αυτού που έπρόκειτο να γίνει, όπου είδα τον έαυτό μου νικητή, θριαμβευτή! Άν το κάνω

αυτό, είπα μέσα μου, θα βουίξη ο τόπος. Θα το μάθουν κι' οι γονείς μου και θα χαρούν. Θα το μάθη κι' ο κ. Επιθεωρητής—το καλό δεν κρύβεται—και να ίδής επαίνους και διακρίσεις! Άχ, πότε να ξεμερώσει ή αυριανή ημέρα! Τελείωσε: Θα μάθω τα παιδιά Γαλλικά! Να ώραία ιδέα!

Το βράδυ λοιπόν ξεκίνησε της Κυριακής έπρεπε ν' άσχοληθώ με την προπαρασκευή του αυριανού μαθήματος των Γαλλικών. Μέσα στο μπαούλο μου είχα το Lettres demon monlin του Daudet, και την Αταλα του Chateaubriand, μα αυτά ήτανε για προχωρημένους, όχι για παιδιά που τώρα, πρώτη φορά, θα είχανε την έτυχία να άρχίσουν Γαλλικά. Άλφαβητάριο δεν είχα. Νάχα τολάχιστο τη μέθοδο του Όλλενδόρφου...

(Άκολουθεί) ΑΘ. Π. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΕΝΙΩΣ

(Συνέχεια από το προηγ. και τέλος)

Έπρεπε να της πούνε την αλήθεια, γιατί άν την κρύβανε, άμα θα γυρίζανε πίσω δλοι με το καλό κοιά θα ήτανε ή θέση τους που θα ρωτούσε για τον πατέρα της περιμένοντάς τον να έρθει και κείνος; Στην αρχή ή Λενιώ δεν καταλάβαινε, μα όταν μπήκε στο νόημα έέσπασε σ' άπάνωτά κλάμματα. Η παπαδιά έβασε τα παιδιά της να τη διασκεδάσουνε. Μα πού, άλλο από το κλάμμα δεν της έδινε καμιά εύχαρίστηση. Είχε παρατήσει και το έξπλεγμα του μαλλιού, και μόνο σά θυμότανε και τ' άλλα παλλικάρια που πολεμούσανε ακόμα, έπιανε με την ίδια δρεξη τη δουλιά. Όταν ζούσε ή γιαγιά της, της είχε πεί πώς πρέπει να βοηθάμε τους άλλους κι' όταν ακόμα μ'ας κάνουνε κακό. Και αυτή την κουβέντα ή Λενιώ την είχε δώσει μέσα της φυλαχτό. Γι' αυτό όσο κακό κι' άν της έκανε ο πόλεμος, βοηθούσε τον άγώνα με όλη τη μικρή της δύναμη. Στο τέλος ο παππάς έλεγε να την κρατήσει κοντά του. Όμως άμα μπήκανε οι Γερμανοί και ήρθε ή μεγάλη πείνα, άποφάσισε να την δώσει σε μιá κομπάρσα του στην Άθήνα που ήθελε ένα κορίτσι, ως ήτανε και μικρό, για τις δουλιές και για τα ψώνια. Έτσι ή Λενιώ βρέθηκε δουλίτσα σ' ένα μεγάλο και πλού-

σιο σπίτι. Στην αρχή παραξενεύτηκε μόλις πάτησε το πόδι της έδω, γιατί δεν φανταζότανε ποτέ τόσους πολλούς ανθρώπους να κατοικούν στην πολιτεία.

Θαρούσε το χωριουδάκι της μιá μεγάλη πόλη, άφου είχε δυό εκκλησίες, μιá πλατεία και ένα καφενείο. Η κυρά της ήτανε καλή, και καμιά φορά, σαν τύχαινε να χαζέψει λίγο περισσότερο μπροστά σε καμιά βιτρίνα, της τραβούσε δυνατά το χέρι και την έβγαζε από τα δνειροπολήματά της. Ό,τι έβλεπε γύρω της, την έκανε να θυμάται τον πατέρα της. Άν ήτανε και κείνος έδω, θα σεργιανούσανε μαζί στους ώραιους δρόμους, στις μεγάλες πλατείες, στα φωτισμένα καταστήματα. Μα κείνος έλειπε τώρα για πάντα και ποιός ξέρει ποιός τον είχε θάψει εκεί στις ματωμένες πλαγιές της Τρομπισίνας που έπεσε. Γιατί ή φτωχούλα ή Λενιώ νόμιζε πώς δλους τους σκοτωμένους τους θάβουνε στον πόλεμο.

Δεν σταματάει ως έδω ή ιστορία της μικρής δουλίτσας με το μεγάλο καλάθι και με την άσηρη ποδίτσα, που περνούσε κάθε πρωί κάτω από τα παράθυρά μας. Μιá μέρα τη χάσαμε. Πέρασε μιá έβδομάδα, πέρασαν δυό, μα πού να ναξαφανεί στο δρόμο μας. Λέγαμε πώς θα είχε άρρωστήσει και θα ήτανε στο κρεβάτι. Μα πάντα περιμένουμε να ξεπροβάλει από τη γωνιά εκεί, όπως τη βλέπαμε τ' άλλα πρωίνα φορεοκλυμένη, φορεοκοχτησιμένη και με τα μεγάλα της μάτια περίεργα να κοιτάζον γύρω. Ως που προχτές γνώρισά την κυρία της Λενιώς σε κάποιο φιλικό σπίτι. Τη ρώτησα άμέσως.

—Σ'ας έκανε λοιπόν τέτοιά έντύπωση αυτή ή μικρούλα; έλεε. Δεν έχετε άδικο. Ήτανε ένα θαυμάσιο παιδί που είχα μιá πολύ περίεργη τύχη. Γύρισε ο πατέρας της που τον νομίζανε δλοι για σκοτωμένο. Ήτανε αλχημάλωτος σ' ένα στρατόπεδο που το ελευθέρωσαν οι σύμμαχοι. Φαντασθήτε τί έκπληξη και τί χαρά. Όπως στον κινηματογράφο. Μα και όλη της ή ζωή ήτανε τέτοια. Θέλετε να την ακούσετε; Μου την έλεε ο παπάς που μ'ας την έφερε από το χωριό στο σπίτι...

Και μου διηγήθηκε την ιστορία που σ'ας είπα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΩΣ ΙΣΤΟΡΙ- ΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ» (Ηλ. Απο- τελέσματα στο προηγούμενο φυλλάδιο)

Η ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

'Αγαπητέ μου 'Ανανία, Τί σύμπτωση! Το ίδιο βράδυ που όνειρευτηκες πως ζούσες στην 'Αθήνα της εποχής του Περικλή, όνειρεύτηκες πως ζούσες εκεί κι' εγώ.

'Ημουν, λέει, ένα 'Αθηναίοπουλο που πήγαινα πρωί-πρωί με τόν παιδαγωγό μου στο Γυμναστήριο. Καθώς περνούσα από την αγορά, να και σε παίρνει το μάτι μου κοντά σε μία στοά. Φορούσες με μεγάλη κομψότητα τό χιτώνα σου και τό ιμάτιό σου, αλλά δεν είχες καθόλου μουστάκι και γένια και τό μαλλιά σου ήταν κοντά και δερμένα μ' ένα λεπτό διάδημα. Τί όρατός που ήσουν!

—Χαίρε δ' 'Ανανία! σου φωνάζω. —Χαίρε δ' παί! Μά ποίος είσαι; —Καλέ, 'Ανανία μου, δέ με γνωρίζεις; Τό «'Ασπρο κουνελάκι» είμαι. —Μπά! μπά! και πώς μεταμορφώθηκες έτσι! 'Εγώ σε ήξερα κορίτσι. —'Ε, όσο κι' αυτά άς είναι καλά ή Καλή Νεράιδα κι' άς μήν πρόρθεσα ν' απαντήσω στην άδη Κυριακή. —Και δέ μου λές πως τά κατάφερες και τόσους από τό νησί σου; —Ού! παλιά δουλειά, με τά φτερά του Δαιμόλου.

Είχα όρεξη να φλυαρήσω λιγάκι μαζί σου και να σε ρωτήσω που πιάς, μά ό παιδαγωγός μου με τραβήξε από τό χέρι κι' αναγκάστηκε να σ' αποχωρήσει. Τώρα μαθαίνω πως τραβούσες για την 'Ακρόπολη και πήγες στον πύργο των 'Ανέμων. Καυχήμαί, 'Ανανία μου, πως ξέρω καλά την 'Αθήνα μας και την 'Ακρόπολη, μά τέτοιον πύργο στην εποχή μας δεν ήξερα. Που τόν βρήκες εσύ; Και που τά βρήκες στην αγορά μας τά βερύκοκα, τίς πατάτες και τίς νιομάτες; 'Εγώ δεν είδα παρά μόνο σταφύλια, σύκα, περσέριμα ασπόνια και θροσερά άγγοράκια. Και καρμά 'Αθηναία να φωνίξει, ούτε ή μετέρα μου βγαίνει ποτέ για ψάνια. Κόμμα, μάλιστα, που δέν πρόφτασα να δά και τ' άρχοντόπουλο με τό όραμα του. Μπορεί να ήταν και ό 'Αλκιβιάδης. Στο γυμναστήριο γυμνάστικα, λούστικα, κι' έπειτα γύρισα στο σπίτι μας για φαί. 'Η μητέρα μου είχε έτοιμο τό τραπέζι, χωρίς τραπέζομάνδλο, πετσέτες και μαχαιροπήρουνα. Μόνο κοντάλια για τό ζουμί είχε. Δεν ήταν Κυριακή, αλλά ή 10 του μηνός Μεταγενετιώδος, και είχαμε ζωμό, όραλο σταρένιο ψωμί, κρέας ψητό, τυρί, έλιές, φρούτα και θουμάσιους πλακούντες με μέλι. 'Ετρώγα με μεγάλη όρεξη και δέν είχα καρμά διάθεση για γράψιμο. Κι' έσθ όμοιος 'Ανανία μου, άν περμένως να σου φέρη ή 'Αγάπη μελόπι.

γραφίδα και περιγραμνό χαρτί για να γράψης, θάλησκε να περιμένης μερικους αιδωνες, γι' αυτό καλά εκανες και ξυπνησες... κι' εγω μοξι σου.

Με αγαπη 'Ασπρο Κουνελάκι (Α. Βραβετο)

ΣΙΩΠΗΛΑ

Δίχως κλάμα, μ' ευγένεια, ανεπαίσθητα, οι ψυχές που άλλο πιά δέ μπορούνε, κάποιου βράδυ θλιμμένο φθινόπωρου τό στεγνό τους άντιό θά πόννε...

Και θά φύγουνε δίχως παράπονο. Κι' άν τής πληγώσες τόσο ένα χέρι με λεπτότητα έξαισια τό σχώρεσαν —Ψυχρό πόνναι τής νύχτας τό άγέρι...

'Αρchosβήνουν τά ρόδα στο άνθόγαλο άπ' άνέμελο χέρι κομμένα' Τη χαμένη εύτυχία όνειρεύονται κι' ένα βράδυ λυγίζουν θλιμμένα...

Κάποιου βράδυ που ό άγέρας κι' ή θάλασσα σπαζαν ξεφρενα πάνω στους βράχους, τους τρελλούς ταξιδιώτες τής 'Ανοιξης τό Φθινόπωρο βρήκε μονάχους

να ιστορούνε τά λιόχαρα όνείρατα και να γέρνουν θολοί στο σκοτάδι. Κι' οι τρελλοί ταξιδιώτες τής 'Ανοιξης σιωπηλοί ξεκινούν κάποιου βράδυ...

Κάποιου βράδυ οι ψυχές που ραγίσανε κάθε έπιίδα τους βλέπων χαμένη — και με διάκριση, άμίλητες, φεύγουνε μια βραδυά Φθινοπώρου κλαμμένη...

Νέινος Ζηριώτης

Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΥ

Στό δρόμο τό μακρόν που οδηγάει από την πόλη σ' ένα μεγάλο κι' όμορφο χωριό, φαίνεται κάποιος οδοιπόρος. Παίρνει τώρα τόν άνήφορο του λόφου. Σάν φτάση στην κορφή θ' άγναντέψη τό χωριό. Κι' ένó τά βήματά του τόν φέρνουν προς τά εκεί, εκεί πετξ κι' ό νοός του, γρονώντας χρόνια και χρόνια πίσω. Θυμάται πως έδω και χρόνια, μικρός σάν ήταν, είχε περάσει πολλές φορές αυτόν τό δρόμο. Πότε με τόν πατέρα του και πότε με τό θείο. Τότε χαρούμενος τόν διάβαινε, γιατί, σάν πήγαινε στην πόλη, είχε στο νου του τά καλά που θ' άγόραζε, και, σάν γύριζε πάλι στο χωριό, τίς χαρές που θάκανε ή άδελφούλα με τά όφρα που τής πήγαινε.

Θυμάται όμως και μία φορά, κι' αυτή ήταν ή τελευταία, που περνώντας τόν ίδιο δρόμο για την πόλη, είχε την καρδιά βαρειά και χίλιοι φόβοι και θλίψη άπεραντη γιόμίζαν τη σκέψη

του. 'Ηταν τότε δεκαοκτώ χρονών. Κάποιος θεός είχε γράψει στον πατέρα του από την 'Αμερική, που ήταν, να τόν στείλη εκεί να δουλέψη κοντά του, να ίδω την τύχη του. Κι' εκείνος, άφοι τό σκέφτηκε καλά, άποφάσισε στο τέλος να τόν στείλη. Μάρες πολλές έτρεχε ό πατέρας έδω κι' εκεί, ως που να βγάλη τά χαρτιά για τό ταξίδι. Τέλος έτοιμάστηκαν όλα και την άλλη μέρα θάφευγε.

Τό βράδυ μαζεύτηκαν όλοι γύρω άπ' τό τραπέζι σιωπηλοί κι' άνόηχοι. Κανένας δέν άγγιξε τη μυρωδάτη πίττα που ή μάνα είχε φτιάσει για τό παιδί. 'Ακόμα κι' ή μικρή άδελφούλα δεν έβαλε μπουκιά στο στόμα της. Αυτή που όλοι την έλεγαν φαγόψ γιατί ποτέ δέν χόρταινε. Τότε έκοψε ό πατέρας την σιωπή κι' είπε με τη σοβαρή του φωνή: «Γιατί λοιπόν κάνετε έτσι άπόψε και στενοχωράτε και τό παιδί; Μήπως θά κάτση για πάντα εκεί στην 'Αμερική; Θά δουλέψη κοντά στο θείο του, κ' όσσερα θά μας γυρίση πίσω, πλούσιος, καζαντισμένος. Θά τόν καμαρώνομε κ' έμεις». 'Ο πατέρας σάπασε κι' ενας βαθύς στεναγμός του ξεφυγε. 'Η μάνα κοίταξε τό παιδί τής με λαχτάρα και στοργή, τό παιδί που με πόνους και στερήσεις τό μεγάλωσε, τό παιδί που σε λίγο θά τής ξεφυγε. 'Εσκυψε, και με την ποδιά της σκούπισε κάποιου δάκρυ.

'Ο πατέρας τότε ακούμπησε τό χέρι στον όμο του και τό μίλησε με βαθεία, τρεμάμενη φωνή: «Παιδί μου, κοίταξε μη με ντροπάσες εκεί που θά πιάς. Να δουλέψης τίμια και να λές πάντα την άλήθεια. 'Ετσι να είσαι βέβαιος πως ό θεός ποτέ δέν θά σε χάζη. 'Εγώ, παιδί μου, είμαι τώρα 60 χρονών, τά μαλλιά μου άσπρισαν κι' ή ύγεια μου τσάκιος άπ' τά γεράματα. Κι' ως τά σήμερα με σβώνναι και μ' αγαπούν όλοι, κι' όλοι έρχονται να πάρουν τη γνώμη μου, γιατί τίμια κι' άγαπημένα έζησα μ' όλους. 'Ετσι και σ' θέλω να μού μοιάσες και να με ξεπεράσες άκόμα. 'Ετσι, παιδί μου, με την εύχη μου να προκόψης».

Κι' ή μάνα που με κόπο κρατούσε τά δάκρυα, τοπίασε τό χέρις, τόν κοίταξε στα μάτια και τόπτε: «Παιδί μου, θά μας φύγες. Κοίταξε όμως, γνόκα μου, να μήν κρυάσες και μ' άρρωστήσης εκεί στους ξένους τόπους. Να ντύνεσαι καλά, να φυλάγεται από κρύο και να μάς γράφης πως είσαι και πως περνάς». 'Η μάνα σιαματίσσε γιατί ένας λυγρός την έκίνησε...

'Ολα τά θυμάται σάν μια παλιά ξεθωριασμένη εικόνα, σάν ένα όνειρο λησμονημένο. 'Εκείνο τό βράδυ κι' ή μικρή άδελφούλα άποκοιμήθηκε στην άγκαλιά του...

'Αθάνη 'Ελλάς

ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

'Εχω μά άδελφούλα, μά ξανθή μικρούλα, με μαλλάκια όλο μπουκλιτσές και στα χέρια δυό βουλιτσές καμωμένες για φιλία' άχ! ή παιχνιδιάρα ή μικρή χαδιάρα κάθε όρα άγκαλιτσα, λές και είναι στη φωλίτσα μελαϊδά σάν τά πουλιά.

'Όταν την κοιμίζω και τη ναουρίζω, κλείνει τότε τά μακάκια, δυό κλεμμένα κομματάκια άπριλιτάκιου ούρανού, τά μικρά χελιδνάκια κόκκινα φρονιάκια μισανούϊουν όλο γλύκα, τόση γλύκα που δέν βρήκα πουθενά στον κόσμο άλλο! Γκλόρια

Η ΤΡΕΛΛΗ

Τρελλή τή λένε τά παιδιά τής γειτονιάς. Σάν τής πετούν τίς πέτρες και την τρελαιίνουν με τίς κοροϊδιές τους, δέν κάνει τίποτα, ούτε γυρνά πίσω να τά κυνηγήση, αλλά κάθεται οσά μά γωνιά, τούς κοιτάζει με βλέμμα χαμένου ζώου και τούς λέει με ραγισμένη φωνή: «Χτυπάτε με άπανα, χτυπάτε. Δέ θ' άρθεϊ καρμιά μέρα και μενα τό παλληκάρι μου, τότε θά σάς πώ γώ». Και λέγοντας αυτά, βγάλει άπ' τόν κόρφο της μια μικρούλα φορογραφία, χαλασμένη άπ' την πολυκαρία και κίτρινησμένη, την κοιτάζει καλά - καλά, σάν να τη βλέπει για πρώτη φορά. 'Χστερα άρχιζει να τη χαιδεύη και να τη φιλάη, ένó δάκρυα τρέχουν άπ' τά γόρκα μάτια της. 'Η τρελλο - Κατήκη, όπως λέει κι' ή ίδια, (όταν καρμιά φορά έρχεται στα λογικά της), είναι πέρα από τη σημαγμένη χώρα. Πλούτη κι' άρχοντικά είχε πολλά, μά ποίος τά λογαριάζει; Τό μόνο που κλαίει και γυρνά να τό βρη τόσα χρόνια από τόπο σε τόπο, είναι τό μοναχικό τής άγόρας, που τ' άχασε στην καταστροφή. 'Αμοιρη μάνα. Κοκόμοιρη τρελλή. Ψάξε... ψάξε, μπορεί καρμιά φορά να τό βρης τό παλληκάρι σου...

Προνομένη Τριπέλα

ΓΛΑΗΝΗ...

'Δέν έπιστάει οσά' ένα κήμα εις την έμνη άποροαλιά... ΣΟΛΩΜΟΣ

Καθισμένη σ' ένα βράχο, άπολαμβάνω τό φεγγαρόφωτο... Γύρω μου όλα είναι σιωπηλά, όλα λές και κοιμούνται κάτω από τό παρυμυθένιο φώς τοφ φεγγαριού...

'Ενα άπαλό άεράκι μόλις ρουιδώνει τη θάλασσα που λαμκυρίζει σάν να είναι σπορπισμένα άπάντα της λαμπερά πετράδια... Τά κύματα έπαψαν να μουρμουρίζουν γλυκοφιλούν ήσυχα την άρμουδιά. Πιά πέρα από τό βράχο, μά βαρκούλα άγκυροβολημένη.

'Αφίνα τό βλέμμα μου να πλανιέται έλευθερά πέρα στον ορίζοντα, όπου άγχιές διαγράφονται οι σιλουέτες δυό βουνών...

Σ' όλα είναι χαμένη μια γαλήνη που σε δροσίζει, σε ξεκουράζει, σε κάνει να ξεχνάσαι...

Κάθε σκοπός, κάθε σκέψη, τέτοια όρα σβήνονται, χάνονται... 'Όλα συγχέονται, κρύβονται κάτω από μια καταχνιά, και σ' αφίνεσαι, έστο και για μια στιγμή, σε μια γλυκιά όνειροπόληση...

Χρυσάνθεμον

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ

'Επιτέλους. Μπήκαμε στη βάρκα και τραβήξαμε σ' άνοιχτά. 'Η βαρκούλα ήταν φρεσκοβαμμένη μπλε και άσπρη σάν την σημαία μας. 'Αχ και τί όρατο όνομα που είχε! Τη λέγανε «Νεράιδα».

— Νίτσα, δός μου και μένα, να τραβήξω κι' εγω λίγο κουπί!

'Η βάρκα όλο και πήγαινε σ' άνοιχτά.

'Η θάλασσα ήταν οσά γαλάζιος καθρέφτης. Παρακάτω μια άλλη βαρκούλα σχίζει χαρούμενη τά νερά, αφήνοντας πίσω της άσπρους άφρους. Τά μικρά κυματάκια με τόν γλυκό τους φλοίσβο χτυπούν στις δυό βαρκούλες. 'Από πάνω από την «Νεράιδα» φτερουγίζουν άσπροί γλάροι. 'Η θάλασσα χουσίει από τόν ήλιο που λάμπει ψηλά στον καταγάλανο ούρανό. Σιγά - σιγά άρχισε να φυσά ό μακίτης, κι' έτσι οι δυό βαρκούλες κυλάνε στην άσημενια θάλασσα, γρονώντας πίσω στο μικρό και ήσυχο λιμανάκι.

Ρόξ 'Μπουμπουνάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Τάκης είναι άρρωστος. 'Ο γιός, μετά την εξέταση, ψιθυρίζει:

— Έχει γρηθ κράση ό μικρός...

Κι' ό Τάκης έντρομος:

— Κράση! Τί άρρώστια είναι κάλι αυτή;

Στεφάνη τής Δευτεριάς

'Ο Κουφιοκεφαλάκης συναντή ένα φίλο του και τόν ρωτά:

— Καλέ, τί γίνεται αυτός ό Γιάγκος; Δέν γόρσε άκόμα από την έξοχή; — Μου είπαν πως πέθανε, άπαντή ό φίλος' δέν ξέρω όμως άν είναι αλήθεια.

Κι' ό Κουφιοκεφαλάκης: — Σάπα, καιμένε! 'Αν πέθαινε, δέν θά μάς ειδοποιούσε;

'Ηρωϊκή Πίνδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

'Αθήνα, δδός Γ' Σεπτεμβρίου 28 αρ. τηλ. 55-538—23 'Οκτωβρίου 1945

ΓΙΑ τά νέα τετραδιάκια Μικρών Μυστικων σάς ελπια στο προηγούμενο. Για τό νέο Δυσόχορο σάς γράφω σήμερα στην έπιπεφαλίδα των Πνευματικών 'Ασκήσεων. Και τώρα περμένο τις έπισκέψεις σας και τις παραγγελίες σας:

Σάς θυμίζω και τόν Διαγωνισμό Πνευμ. 'Ασκήσεων που παρατεινω την προθεσμία του ως τό τέλος Νοεμβρίου. Γιατί δέν έχω λάβει άρκυτες βολλογές, κι' έπρεπε να δώσω καιρό και σ' άλλους που θά ήθελαν τυχόν να διαγωνισθούν και δέν έπρόφτασαν την προθεσμία. Δυσπόν, αυτόλ μπορούν να

μου στείλουν τις Συλλογές τους και τώρα, και όσο πιο γρήγορα τόσο τό καλύτερο.

Κυκλάμινο, πολύ μ' εδχαρίστησε τό γραμματάκι σου με τό κλαδάκι του μυρωδάτου θυμαριού της Νέας Κηφισιάς. Είσαι δικαιολογημένη για την άργοπορία σου, έλπίζω όμως να μου γράφης τώρα συχνότερα. Μην άμφιβάλλης πως ως τό τέλος ό «Πρόας» θά είναι τό ίδιο όρατός, και μάλιστα άρραιότερος, με τά δραματικά και κατόπι χαρούμενα επεισόδια που ακολουθούν.

Πήγασε, σου άνανέωσε τό ψευδώνυμο, άν και μέσα στο γράμμα σου δέν βρήκα τίς 100 δρ. για την άνανέωση. Με άλλη ευκαιρία μου τίς στέλνεις. Σ' εδχαριστώ για τό τόσο συμπαθητικό λόγια, καθώς και ό κ. Ξενοπούλος. Ναι, τά δεινά αυτά τώρα είναι περασμένα, και, όπως όραϊότερα γράφεις, «σινά-σινά τά παιδιά μου φτερουγίζουν σινά στην θαλπωρή τής φωλιάς μου, για να ξαναβρούν την παλιά τους εύτυχία, και σινά-σινά, όσο άπλώνεται ή εϊδίση της επανεδόσεώς μου», οι παλιοί μου φίλοι κάνουν τό χρέος τους, όπως τό εκάμες και σ'.

'Οχι, Θυμική Ροδόκη, τόσο μεγάλες ζάστες, σάν τις δικές σας εκεί, δέν είχαμε αυτό τό καλοκαίρι στην 'Αθήνα. Αυτήθηκα που τό πέραςές έστι άσχημα, και μάλιστα την έβδομάδα που ήσουν άρρωστη από άμυγδαλές. 'Ε, τώρα πέρασαν όλα αυτά, και παντοί κάνει δροσιά, και σ' είσαι καλά και μου γράφεις τόσο όρατα...

Συγκινημένος, ό κ. Φαίδων σ' εδχαριστάει. 'Ερωίς 'Ελληνοπούλα, για όσα γράφεις. Ναι, τώρα πλησιάζει τό έβδομηνηταεννιά, αλλά φαίνεται πως του δίνει δύναμη να τή και να εργάζεται, πρώτα ό θεός, κι' έπειτα ή αγαπή κι' ή άφοσίωση των πνευματικών του παιδιών. 'Ο όρος εκείνος στην προκήρυξη του Ξεσοπώματος σημαίνει: 'Εγγράφες έναν τετραήμερο συνδρομητή για τό 1945 από 1ης Μαΐου. Θά σου λογαριασθούν, καθώς είπαμε, 26 φυλλάδια. 'Αν άνανέωση ό ίδιος, άπ' εύθείας, τη συνδρομή του ως τό τέλος του έτους, δέν θά σου λογαριασθούν άλλα 26 φυλλάδια, τό όλον 52. Αυτό θά γίνει μόνο άν τόν άνανέωσης έσύ που τόν ενέγραψες, άν δηλαδή εισπράξης και μου στείλης και τη συνδρομή του για τη δεύτερη τετραμηνία. 'Ελαβα και τις διευθύνσεις των συνδρομητών και όλα. Εδχαριστώ πολύ. Τό κομματί του 'Ελληνοπούλου φαίνεται πως τό έστειλε ό ίδιος και σ' έκείνο τό περιούκιό.

Χαίρω πολύ για τη γνωριμία, 'Ιωάννη Κ. Ματαράκη. Μαζί με τό κολό σου γράμμα, έλαβα και την έπιταγή, σ' έγέγραφα για δύο τό χρόνο και σου έστειλα τά φυλλάδια έξ άρχης. 'Ελπίζω να πάρως και ψευδώνυμο και να μου γράφης τακτικά.

Λουκά Δ. Ζαράνης, δέν σου δίνω τό ψευδώνυμο που προτεινεις, γιατί άνήκει εις άλλον, καθώς βλάπεις και στη σημερινή άλληλογραφία' ώστε περιμένω να μου στείλης άλλο για να σου τό εγκρίνω. 'Αν κρίνω από τό γράμμα σου, βεβαίωτα θά γράφης πολύ καλές εκθέσεις, έπομένως και κομμάτια για την Ξελίδα. Πολλούς χαίρεινους στον πατέρα σου, τόν παλιό μου φίλο, και ιδιαίτερος από τόν κ. Φαίδωνα,

πόδ τόσο τον αγαπούσε διαν ήταν Δι-
απλασώπουλο.

Αφοβο Μάτι, άρετά καλά τὰ κομ-
μάτια σου και νομίζω πως πρέπει νά
έξακολουθήσης. Σ' εύχαριστώ που θά
έξαπαθήσης «μ' όλη σου τή δύναμη»,
που θά τὸ κάμουν βέβαια κι' όλοι οί
σοι μ' αγαπούν, για ν' αποκτήσω πά-
λι δσοὺς συνδρομητὰς εἶχα πρώτα κι'
ἀκόμα πιδ πολλοὺς... Γιὰ τὴν «Ἀν-
τεκίρτα» και τὸ «Ἁγίον Μαρτύρων
Δίμα», τὰ περιγρά μου μυθιστορήματα
που εἰμειναν ἀτέλειστα, δὲν ξέρω ἀκό-
μα, ἀλλὰ κάτι θά γίνῃ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαιωμα ἐγκρίσεως, διὰ τοὺς συνδρομη-
τὰς ἢ κἀδέλφια τῶν δεχ. 100, διὰ τοὺς ἀγα-
ροστὰς δεχ. 200. *Όσα ψευδώνυμα ἀκολου-
θοῦνται ἀπὸ α. ἐνῆκον σὲ ἀγόρια, δσα ἀπὸ
κ. ἀνήκουν εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: «*Αρχων* τῆς *Ε-*
ρήμου ἄ. (HK). *Ταξιδιώτης*, ἄ. (AK).
Ἀντουανέττα, κ. (AK). *Καμέλια*,
(OK).

Ἡ Διαπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί-
λους τῆς: *Ἀγγλικὴν Κοιμητήν* (ἢ
"Ἀνοιξη τώρα πέρασε" αὐτὸ τὸ ποιη-
ματάκι νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃς τοῦ χρό-
νου τὸ Μάρτι, διὰν θά τὸ κάμῃς βέ-
βαια καλύτερο), *Διάντα Δεβάντην* (σ'
ἐνέγραφα, σοῦ δστέλλα τὰ φυλλάδια και
σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο* τώρα μπο-
ρεῖς νὰ ἐργασθῇ ὁπως ἔλα τὰ Διαπλα-
σώπουλα» και χαίρω πολὺ γι' αὐτὸ)
Ἑλληνικὴν Ραχοβίαν (έλαβα τὸ γράμμα
σου με τὸ ἐσώκλειστο δστέρο κομμά-
τι, που κι' αὐτὸ θά δημοσιευθῇ με τὴ
σειρά του* οί ἀδελφές του Ἀνανία σ'
εύχαριστοῦν που θυμωθήκες τὴ γιορτὴ
τοῦς* γιὰ τὰ Μ. Μ. (έλα σὸ προσηγορευ-
νο) *Ἠσπερίην* (έλαβα τὴν ἐπιταγὴ τῶν δεχ.
7000 κ' ἐξετέλεσα σύμφωνα με τὸ δελ-
τιόδιό σου ἀπὸ 18 Ἀγούστου μόνο ἢ
Ἑσθ. *Ἀδελ.* πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ τὴ
ψευδώνυμο θέλει νὰ τῆς ἐγκρίνω κι'
δ κ. Φ. ἔχει λάβει πρὸ πολλοῦ ἓνα
γράμμα σου, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἀπήντησε,
γιατὶ, μετὰ τὸ δυστύχημά του, ἀποσυρ-
μένος ἀπὸ τὸν κόσμον και τὴ ζωὴ, δὲν
εἶναι σὲ θέση νὰ σοῦ δώσῃ τὴ συμβου-
λὴ που τοῦ ζητᾷς *Μαρίαν Ἀλκ. Κόν-*
του (δυστυχῶς, και τὰ πρωτότυπα κή-
καν κι' οί μεταφράσεις* ἀδύνατο νὰ
θυμηθῇ κανεὶς μας τίς ἐπιλοχες πε-
ριπέτες και τὸ τέλος αὐτῶν τῶν μυθι-
στορημάτων, γιὰ νὰ κάμῃ περιλήψη)
Βοναπάρτην (τὴ ποιητικὸ γράμμα μοῦ
έγραψες γροβλόντας ἀπ' τὸ βουνό! ὁ-
ραιοτάτο και τὸ κομμάτι σου, ἀλλὰ τό-
σο μεγάλο, πὼς νὰ χωρέσῃ; θά ἴδῃ)
Ἐναν Ἀνδρα (κι' ἐγὼ ἔχω τὴν ἴδια
χαρὰ κάθε φορὰ που μοῦ γράφεις, και
μάλιστα τόσο ἐνθάρσια* πράγματα)
Γαρζοπούλαν (έλαβα, εύχαριστῶ ναι,
ἄς ἐπιδοῦμε πὼς ἢ νέα μας ζωὴ και
γνωριμία* θά εἶναι ὄρατα σάν τὴν πα-
λιά, και δὲν θά διακοπῇ ἀπότομα σάν
έκσινῃ) *Φιντανάκι* (ναι, αὐτὸ εἶναι
πιδ τὸ ψευδώνυμό σου* τὸ κομμάτι
σου πολὺ καλὸ* δ κ. Φαίδων σ' εύχαρι-
στεῖ γιὰ τίς πληροφορίες* μόνο ἀπὸ
σένα μαθαίνει γιὰ τίς παραστάσεις αὐ-
τῆς τῶν ἔργων του στήν πόλη σας)
Θερλικὴν Ροδόσην (γιὰ ὅλ' αὐτὰ σὲ
συχαίρω* ὅταν ἔλαβα τὸ μεγάλο κι'
ὄρατο σου γράμμα, με τὴ νέα ἀγγελία,
εἶχε δημοσιευθῇ πιδ ἢ πρώτη που εἶ-
χε στείλει) *Ροδανῆν* (ἐνεκρίθη, γρά-
φε μοῦ) *Ἀλεξάνδραν Θ. Πέτρον, Μι-*

χαρὶ Θ. Πηλαλλητὸν (γράφα σὸ δ σημει-
ορὸν* φυλλάδιον) *Κόντε Ραπανάην*
(χαίρω που εἶσαι τώρα καλά* ἔλαβα
γράφε μου) *Ἀμαρυλλίδα, Χρ. Παπα-*
δήμαν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Λύ-
σεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δσνται
μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου, και ἔπειτα ἀκόρη,
ἐφ' ὅσον δὲν θά ἔχουν δημοσιευθῇ.

ΔΗΛΩΣΙΣ: — Τὸ λυσόχαρτον ἐπὶ
τοῦ ὁποίου πρέπει ἀνακατήτως νὰ
γράφονται αἱ λύσεις, εἶναι ἔτοιμον
και πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον μου,
δεχ. (200) διακασίας ἢ δεσμὶς τῶν 20
φύλλων. Προμηθευθῆτε και ἀρχίσατε
νὰ στέλλετε τίς λύσεις σας δσοι ἐπι-
θυμητε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὸν τρέ-
χοντα διαγωνισμόν. ἔχετε καιρόν,
διότι ἢ δημοσιεύσεις τῶν λύσεων θά
βραδύνη ἀκόρη ἓνα μῆνα.

128. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος
Δυὸ ἄν ἄς μποῦνε στὴ γραμμὴ
Και πρᾶναι μόνο τοῦτο,
Νὰ μᾶς προσφέρουν στὴ στιγμή
Ἐξωτικὸ ἓνα φρούτο.

Ἔζλον Ἀσταλέκτον
129. Μεταγραμματισμὸς
Ἄν ποσὸς δὲν με πειράζεις,
Μένω βασιλιάς τρανὸς
Μέσ' τὸ μυθικὸ μου κάστρο.
Μὰ καιρὸ εἶν' μοῦ ἀλλᾶξῃς,
Ἐτύχως ἢ δυστυχῶς,
Γίνομαι λαμπρὸς σάν ἄστρο,
Κι' ἀπὸ τὴ Μυθολογία,
Βοσκομαί σέ... ὀρχεῖται.

Ἀτίθαστος
140. Τονόγραφος
Ἐνας τράγανος κἀλὸς
Σὲ κοιτάζει* σκυθραπὸς.
Τώρα, τόνο κατεβάζει
Και γελώντας σὲ κοιτάζει...
Γιλόρια

141. Μοσαϊκὸν
Σουηδία κι' Ἰταλία,
Γερμανία και Γαλλία,
Πρὸς βοήθεια κι' Ἀγγλία,
Ἀπὸ ἓνα τοῦ δανείζον
Κι' ἄλλη μία σχηματίζουν.
Χρυσάνθεμο

142. Γωνία μετὰ Πυραμίδος
+ ***** = Ὀμηρικὸς βασιλεὺς
++ ***** = Βοιωτικὴ πόλις
+++ ***** = Ὑψηλὸν φυτόν
++++ ***** = Ἰερὸν πλοῖον
+ + + + + ***** = Κιτῆς τοῦ Ἰσραήλ
+ + + + + ***** = Ἑλληνικὴ νῆσος
+ + + + + ***** = Ὀργανον πνευματῶν

Εἰς τὴν Πυραμίδα, ἐκ τῆς κορυ-
φῆς: σύμφωνον, φωτιστικόν, και τὸ
παρὰ φύσιν ἢ ὑπὲρ φύσιν, κἀτος τῆς
Ἀμερικῆς. Ἡ κἀθετος εἰς τὸ μέσον
πρόθεσις.

Κορινθιακὸ Ἀερογιδίον
143. Κρυπτογραφικόν
1234567 = Θεότης ἐκ τῶν ἐννέα
2317 = Κερασοφρόν
34337 = Πόλις τῆς Εὐρώπης
4567 = Πόλις τῆς Ἀσίας
5637 = Τοῦ Ἰππου
6237 = Ἀγώνισμα
734147 = Διάστημα ἐτῶν ἢ αἰώνων
Βολιωτόπουλο

144. Τετραπλῆ Ἀεροστιχίς
Τ' ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων
δύο λέξεων ἀποτελοῦν νότον, τὰ δεύ-
τερα γράμματα ποταμόν τῆς Εὐρώπης,
τὰ τρίτα λεπτὸν νηματίον και τὰ τέ-
ταρτα ἄστρον:

1. Ἀρχαῖος τραγικὸς βασιλεὺς 2,
Μουσικὸς ὄρος, τὸ ἐναντίον τῆς Θέ-
σεως.

Σὲρ Νικ

145. Γρίφος
του του Κ
του του
του του

Μαῦρος Βέλος
Ἐπανόρθωσις: — Αἱ ἕκ' ἀριθ. 111
και 124 Ἀσκήσεις τοῦ 9 φύλλου ἐδημο-
σιεύθησαν με ψευδώνυμον *Μαραθωνο-*
δρόμος, ἐνᾶ εἶναι τοῦ *Ἐξερωνησιῶ τῶν*
Ἀστρων. Τὸ λάθος ἔγινε διότι ὁ φίλος
μας αὐτὸς κατακεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Μα-
ραθωνοδρόμου τοῦ Ψυχικοῦ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄν δημοσιευθῇ Ἀγγελία ἐκερβαίνουσα
τοὺς δεκαπέντε στίχους, και μόνον μία τοῦ
καθῆνος εἰς κάθε φυλλάδιον. — Ἐως δέκα τὸ
πολὺ λέξεις με ἀπλᾶ στοιχεῖα δεχ. 30. Πέραν
τῶν δέκα λέξεων, 3 δεχ. ἢ λέξεις με ἀπλᾶ, 4
δεχ. με παχῆ και 5 δεχ. με κεφαλαία. Ὁ
χωριστὸς στίχος δεχ. 20.

[A - 31]

Παρκετωσιάνη, Προκομένη Τεμπέ-
λα, ἀλληλογραφοῦμε; Γράψτε
[A - 22]

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΟ
[A - 32]

Ἀσπὴ Καρδοῦλα, γὰρ χαρὸ. Μαντεύ-
εις ποῖα εἶμαι; Θυμῶσαι τὴ Βίβου
στῆς Μάρως; — Γυνὴ τοῦ Ψηλορείτη, σοῦ
κηρύσει τὸν πόλεμον. «Παιδικῶν Πνευ-
μάτων», Προκομένη Τεμπέλα! Ἀσχη-
μῶταί, δεχθεὶς ἀλληλογραφία; Πε-
ρισμένω γράμμα ἀπὸ δλοὺς-ες τοὺς-ἄς
ἀλληλογραφοῦς μου. Ζιζή, Ἐλένη, πότε
θά μῆτες στήν κίνηση;
Ἡραῖος Ἑλληνοπούλα
[A - 33]

Μποδὴ Τακαῖ! Ρόδοινη, τί γίνε-
σαι; με θυμᾶσαι; Τί λές, ἀλλη-
λογραφοῦμε;
Αφοβο Μάτι
[A - 34]

Νέα Βόμβα τοῦ ἀτόμου: Γράψτε Ἀ-
θανάσιον Καπάκον, — Ξηροκάμπιον
Σπάρτης διὰ
Ταξιδιώτην
[A - 35]

Διαπλασώπουλα-ες, σάν νέο Διαπλα-
σώπουλο ἀλληλογραφεῖς γιὰ νὰ πιά-
σῃ φίλους ες: Ἄσας (ἴδε A-34) διὰ
Ταξιδιώτην
[A - 36]

Διαπλασώπουλα-ες ποὺς θέλει νὰ ἔχει
μὰ φίλην που θά τὸν θυμᾶται αἰ-
ώνια, Γράψτε: Ἀντωνία Α. Καπάκου
Ξηροκάμπιον Σπάρτης διὰ
Ἀντουανέττα
[A - 37]

Πρωτομπαίνοντας στήν κίνηση τῆς
Διαπλάσεως χαίρομε δλοὺς-ες.
Ἀλληλογραφοῦμε με τὴ μικρὴ τάξῃ.
Γράψατε πρώτος Ἄσας Κωνσταντίνου
Κατσάρων, Σολωμοῦ 58, Θεσσαλονίκη.
Μανδονομάχος Προσκοπᾶν